

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἐνάρετοι, αἱ δὲ κακίαι εἰσὶ κοινω-
νικαὶ προσκτησεις. Ὁ φθόνος ὅθεν καὶ ἡ πλεονεξία, οἱ διαμορ-
φοῦντες τὸν κλέπτην ἢ τὸν φονέα, εἰσὶ συνέπειαι τῶν τοῦ βί-
ου περιστάσεων ἢ διαμαρτύρησις κατὰ τῆς ἀνίσου διανομῆς
τῶν ὠφελειῶν τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει ἱκανὸς πρὸς ἐπιτέλεσιν μεγάλων
πράξεων φερουσῶν ἐν ἑαυταῖς τὸν τύπον τῆς ἀφοσιώσεως καὶ
τῆς θυσίας. Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἐπόση ὠφέλεια
ἢ θελε προκύψῃ, ἐὰν καὶ ἡ ἀρετὴ εἴχῃ τοὺς κατασκόπους τῆς
ὥς τὸ ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἔχει καὶ τούτο τὰ θεά-
τρά του, τὰ δικαστήρια, ὥς οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοὺς χρονογρά-
χους, καὶ ὁδηγῇ εἰς τὴν διασημότητα ἢ οὐχὶ εἰς τὴν δόξαν.
Ὁ Σατανᾶς εἶνε ἐπίσης γνωστὸς ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τὰ θύματα τοῦ καθήκοντος ἀριθμοῦνται κατὰ χιλιάδας.
Στρατιῶται καὶ ναῦται πίπτουσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ τό-
σοι ἄλλοι εἰς μυρίας ὅσας κινδυνώδεις ἐργασίας ἀποθνή-
σκουσιν ὑπείκοντες εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἀνθρω-
πότης παράγει τόσους ἥρωας, ὅσα θύματα.

Πρόκειται περὶ ἀπλοῦ τινος ἀνθρώπου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.
Ἀποθανοῦσα ἡ σύζυγος τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος Bonneau κατέ-
λιπεν αὐτῷ υἱὸν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καλουμένων χαϊδεμέ-
νων καὶ δυστυχῶς οἱ τῆς τοιαύτης ὑπερμέτρου ἀγάπης ἐκ
μέρους τῶν γονέων αὐτῶν ἀπολαύοντες ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον δυσάρεστα τέλη.

Ὁ χαϊδεμένος λοιπὸν ἐκεῖνος υἱὸς τοῦ Bonneau συν-
άψας σχέσεις μετὰ τῶν κακοηθεστέρων τῆς πόλεως ἐν τῇ ἔξῃ,
κατέστη χαρτοπαίκτης καὶ ἐντελῶς ἄσωτος, περιελθὼν συνε-
πῶς, ὡς ἐκ τοῦ πολυδαπάνου αὐτοῦ βίου εἰς μεγίστην χρημα-
τικὴν ἔνδειαν.

Ὁ πατὴρ του περιοριζόμενος εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα.
προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ φυλάττῃ τεμάχιον ἄρτου διὰ
τὸν ἀνάξιον υἱόν, μέχρις ὅτου εἰς δεδομένην πλέον στιγμὴν
ἤναγκάσθῃ νὰ εἰπῇ αὐτῷ.

— Δὲν δύναμαι πλέον.

Ὁργισθεὶς ἐκ τῆς ἀποπειρήσεως ταύτης ὁ νέος, εἰσέρχεται
νύκτωρ καὶ ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὁ πατήρ,
ἐξάγει ἀπαθῶς τὸ ἐγγχειρίδιον, ἐμπήγει τοῦτο εἰς τὰ στέρνα
τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς καὶ λεηλατεῖ πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἐπιτελέσας ἤδη τοὺς φρικώδεις αὐτοῦ πόθους στρέφει χαι-
ρεκακῶς τὸ ἐξηγριωμένον αὐτοῦ βλέμμα πρὸς τὸν ἀσπείρον-
ροντα πατέρα καὶ τὴν αἰμάσσουσαν ἐπὶ τῶν στερνῶν πλη-
γὴν του.

— Ταχέως τῷ λέγει ἐκεῖνος δός μοι τεμάχιον ἄρτου.

Μηχανικῶς ὁ υἱὸς ὑπακούει.

Ὁ γέρον χαράττει ὀλίγας γραμμὰς ἐν βίξ ἐπὶ τοῦ δοθέντος
αὐτῷ ἄρτου, ὅστις εὐθὺς ἐκφεύγει τῶν χειρῶν του, καὶ ἐπα-
ναπίπτει βαρέως ἐπὶ τῆς κλίνης.... Ἀπέθανεν!

Ὁ πατροκτόνος λαβὼν τὸ χαρτίον ἀναγινώσκει:

«Ἀποθνήσκω ἐκουσίως. Λύπαι μυστικάι μοι κατέστησαν
τὴν ζωὴν ἀνυπόφορον. Παρακαλῶ τὸν υἱόν μου νὰ μὲ συγχω-
ρήσῃ»!...

(Ἐκ τῶν τοῦ Scholl.)

Ε. Γ. ΚΑΥΑΜΠΕΛΗΣ.

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΧΙΟΝ

ΕΝ ΕΤΕΙ 1872 1.

Ἀπόπλους.

Πέμπτη, Μαΐου 18

Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια ὥρα μετὰ μεσημβρίαν. Ἴδου
ἡ ἄγκυρα ἀνεσπᾶσθη καὶ τὸ ἀτμόπλοιοιον σοβαρῶς καὶ ἡσύ-
χως κινεῖται. Μὲ μακρύνει τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου
σχεδὸν οὐδένα τῶν οἰκείων καὶ φίλων ἀπεχαιρέτισα. Αὐξάνει
τὴν ἐπὶ τῇ ἀπελεύσει μελαγχολίαν μου ἡ σκέψις ὅτι λίαν ἐ-
πειγόντως ἐπέβην τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἦδη ἐβυθίσθην εἰς
στουγνὴν σιωπὴν καὶ βλέπω τὰ περὶ ἐμέ, καίπερ μειδιῶντα
ἐν τῇ ἐσπερινῇ λάμψει, κατηφῇ καὶ σκυθρωπάζοντα. Ταχὺς
καὶ ὑπόκωφος ἀκούεται ὁ ἐνρhythμος θόρυβος τῆς ἐλικοστρόφου
μηχανῆς, βραδεῖαι δὲ καὶ μεγαλοπρεπεῖς μακρύνονται αἱ πέ-
ριξ αἰγλήσσαι ἀκταί. Ὁ κλίνων ἥλιος χέει δραγμαῖς χρυσοῦ
φωτὸς ἐπὶ τοῦ βοσπόρου καὶ τῶν ὑψαυχένων λόφων τῆς πό-
λεως τοῦ Κωνσταντινίου, ἥτις φαίνεται κινουμένη ὅλη, οἶονεὶ
εὐχομένη ἡμῖν τὸ κατευόδιον. Ἡ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀκτὴ
ἀντανακλᾷ τὰ φῶτα, ἅπερ πέμπουσιν αὐτῇ τὰ βάθη τοῦ
Κερατίου κόλπου. Κάμπτομεν ἤδη τὸ γωνιώδες Βυζάντιον
καὶ πρὸ ἡμῶν ἀναπετάννυται κυανῇ καὶ ἐκ τοῦ νοτίου ἀ-
νέμου ἐπαφρίζουσα θάλασσα. Δεξιόθεν κατὰ μῆκος ἀπομα-
κρύνονται τὰ τεῖχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔνθα εἰσέτι
πλανᾶται ἡ τοῦ Παλαιολόγου βαρυπενθοῦσα σκιά καὶ ὅθεν
οὐδέποτε διήλθον, μὴ βαλὼν ὑποκάρδιον καὶ βαρυαλγῇ στε-
ναγμόν, ὡς εὐσελῇ προσκύνῃσιν πρὸς τὰς πάλαι ποτὲ πο-
λυθούρους καὶ πολυφοιτήτους, νῦν δὲ ἀφώνους καὶ μονήρεις
ἐπάλξεις.

Ὁ οὐρανὸς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συννεφούται καὶ ἡ ἀν-
τίπινοια ἐπαυξάνει. Ἐν τῷ λιμένι διατρίβων δὲν προέβλεπον
ὅτι ὁ ἄνεμος τοσοῦτον θὰ ἐπετείνετο... Ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ἐ-
κλυδωνίσθην ἀλλαχόσε πλέων, οὐδ' ὀφείλω νῦν νὰ δειλιῶ καὶ
μεταμέλωμαι. Ὁ βίος ἅπας εἶνε διηνεκὴς καὶ ἀκατάστατος
ἀντίπινοια κατὰ τῶν σκοπῶν τοῦ ἀνθρώπου, τοιαύτη δὲ δυσ-
χερὴς ἀντίπινοια καμὲ ἐπεβίβασε σήμερον ἐπὶ τοῦ ἀτμηλάτου
τούτου...

1) Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου. Ἡ μερολόγιο ἡ ἀνώνυμος φίλου τοῦ ἡμε-
ρου περὶ δικαίου Σ. σ. Α.

Ο άργυροδίνης Βόσπορος έν άπόπτεφ ήδη φαίνεται και αί τών περιγίσιπων νήσοι άκολουθοῦσι τή φυγή αὐτοῦ. Ἡ γνώφωσις τοῦ οὐρανοῦ μέ λυπεῖ πολύ, διότι χθές ἔτι εἴχομεν έν Κωνσταντινουπόλει βαγδαίους ὑετούς, καταλαβόντας ήμᾶς έν μέση τῇ ὁδῷ... Αἱ τελευταῖαι τοῦ ήλιου άκτίνες επιχρυσούσιν ήδη τήν ὄφρυν τῆς επιταλόφου, ἥς ή θεά ήδεῖαν και μελαγχολικήν έμποιεῖ τήν έντύπωσιν. Μυρίαί άναμνήσεις ήδη μέ περιβάλλουσι, ίδιαι και οικεῖαι ὡς επί τὸ πλεῖστον· δέν βλέπω ὅτι προβαίνει τὸ άτμόπλοιον και μόλις ή έγγίζουσα νῦξ μ' έξεγείρει από τών σκέψεών μου. Ἡ νῦξ καταλαμβάνει ήμᾶς κάτωθεν τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, παρὰ τὸν Κιουτσούκ Τσεκμετζέ (Ρήγιον), και νῦν παύω τήν άναγραφήν τών σημειώσεων τούτων.

Παρασκευή, Μαΐου 19

Έν τῇ λάμπει τῆς ήοῦς χαράζωμεν τὰ τῇ νυκτί ταύτῃ συμβάντα. Περί μέσας νύκτας, πάντων καθευδόντων και βαυκαλιζομένων ὑπὸ τοῦ ὑποκόφου θορύβου τῆς μηχανῆς, αἰφνης φωναί φρικώδεις από τῆς θαλάσσης ήκούσθησαν, έν άριστερᾷ τοῦ άτμοπλοίου, εἰς άποστάσεως μιᾶς ἢ δύο ὀργυιών. Τὸ άτμόπλοιον πάραυτα έπαύσατο κινούμενον, ὃ δέ πλοίαρχος φοβερὰς ὕβρεις ἱταλιστὶ εἰζηκόντιζε κατὰ τών έν μέσῳ πελάγει άναχαιτισάντων τὸ άτμοκίνητον. Πάντες έμφοβοί ήκούομεν τὰς γοερὰς κραυγὰς έλληνικοῦ ἱστιοφόρου, ὃπερ αὐτανδρον θά κατεποντίζομεν, εἰμὴ ὃ πλοίαρχος αὐτοῦ διέβλεπεν ὑπὸ τὸ διαλαίπον φέγγος τών άστέρων τὸ πελώριον σῶμα τοῦ άτμοπλοίου ήμῶν. Τὸ έλληνικὸν ἱστιοφόρον εἰς άπρονοησίας, οὐδένα έφερε φανὸν επί τοῦ ἱστοῦ, έν άσελήνῳ νυκτί· ὃ δ' ήμέτερος πλοίαρχος, έπ' ἴσης ὀλιγωρῶν τοῦ καθήκοντος, ὑπελάμβανεν, ὡς φαίνεται, ὅτι πάντες εὐμοιροῦσι πολλῶν και ποικιλοχρῶν φανῶν, ὅπως γίνονται ὅρατοί έν νυκτί, επί μᾶλλον και μᾶλλον γνοφουμένη. Ὅτε τέλος πᾶς κίνδυνος παρήλθε τὸ άτμόπλοιον ήμῶν πάλιν ἐκινήθη. Μετὰ μίαν ὥραν ὃ οὐρανὸς κατέπεψε πολὺν ὑετὸν και πάντες οἱ τοῦ καταστρώματος επέβηται κατεβράχχσαν. Οὕτω παρήλθεν ή πρώτη νύξ...

Ἀνατέλλει ήδη ὃ ήλιος και κρύπτεται ὀπισθεν μελάνων νεφῶν, ἅπερ ή νυκτερινή ζάλη έσώρευσε πρὸς άνατολάς. Ἡ ήμέρα άναφαίνεται λαμπρά, μαῖτης ήμέρα. Πλέομεν τήν κάτωθεν τῆς Προκοννήσου θάλασσαν, τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς Προποντίδος. Πόσον εἶνε ὠραία ή άπέραντος αὕτη γραμμὴ τών λόφων Γάνου, Χώρας, Περιστάσεως! Οἱ συνεχεῖς οὔτοι και επίπεδοι βουνίσκοι φαίνονται γόνιμοι και πολλὰ θά παρήγον, εάν έκαλλιεργοῦντο αἱ κλιτύες αὐτῶν. Ἡ άσιατική άκτὴ εἶνε ὑψηλότερα, και ἔχει πολλὰς κωνοειδεῖς και καταπρασίνους κορυφὰς, ὧν κάτωθεν και έγγύς πλεῖσταί άνοιγονται σκιερὰ κοιλάδες. Ἐάν άμφοτέρως τὰς άκτὰς επέστεφον πόλλα και πυκνὰ δάση, ή περιοχή τῆς Προποντίδος θά ἦτο μᾶλλον θελκτική. Ἡ ὑψικάρηνος Προκόννησος πόρρωθεν φαίνεται ένούσα τὰς δύο άκτὰς, ὀπισθεν δέ διαγράφονται αἱ άκταί τῆς Κυζίκου. Ὅλας άναμνήσεις ή θεὰ αὐτῆς διεγείρει έν έμοί! ὦ, χαῖρε, καλλιτέκνος και ιστορική Κύζικος, άδίκως

μέν σήμερον άναξιοπαθοῦσα θαυμασίως ὅμως άναγεννωμένη· Πόσον εὐφραίνεται ὃ γινώσκων τήν τε παλαιάν, και τήν νῦν ιστορίαν σου, και πόσα εἰλπίζει, από τών νέων και εὐγενῶν τέκνων σου!..

Εἶνε 6 ὥρα και 20' π. μ. Ἰδοὺ ἡ Καλλιπόλις. Τῇ αἰσθηθείᾳ οὐδέν τὸ κυρίως καλὸν ἔχει ή ὄψις αὐτῆς, λίαν συνήθης οὐσα. Τέρψιν τινὰ τῷ ὄμματι παρέχουσιν αἱ έντὸς δένδρων κατακεχωσμένοι τετράγωνοι αὐτῆς οἰκίαι, ὧν ή στέγη λήγει εἰς τετράπλευρον κῶνον, εἰς ή έπτα μιν αῤέδες ὑπέρκεινται τῆς πόλεως. Ὁ λιμὴν πάντῃ σμικρὸς, κεῖται έν τῷ μυχῷ ὄρμῳ, πλατυστόμου και άβαθοῦς, πλεῖστα άκάτια περιστοιχούσι τὸ ήμέτερον άτμόπλοιον, κομίζουσι δέ ήμῖν πρὸς πώλησιν ἰχθύας ὀπτούς, ὥς, παντοειδῆ πλακούντια.

Μετὰ τήν Καλλιπόλιν, έφ' ἱκανοῦ ὑψώματος και έν κοιλάδι εἶδομεν τὰ Γαλατάρια, χωρίον δίωρον, κατὰ ξηράν, άπέχον τῆς Καλλιπόλεως. Τῇ 9 ὥρᾳ και 20' έφάνη ή Μάδυτος, ἱστορικὸν ὄνομα. Καὶ τὸ έλληνικὸν τοῦτο χωρίον ἔχει θεάν, ὅταν και πάντα τὰ παράκτια χωρία τῆς Τουρκίας.

Ἰδοὺ κατὰ τήν δεκάτην ὥραν ένώπιον ήμῶν τὰ φρούρια Τσανάκ Καλέ. Τὸ άτμόπλοιον ήμῶν άγκυροβολεῖ και άποβιβάζει φορτίον. Τὸ στόμιον τοῦτο Προποντίδος και Αἰγαίου, ὃ ὑγρὸς τάφος τῆς δειλῆς τοῦ Φρίξου άδελφῆς, εἶνε ὠραιότατον και ποιητικώτατον. Ἀλλὰ ποῦ ἐκείντο άκριβῶς ή Σκοτὸς και Ἄβυδος και ποῦ ὑψοῦτο ὃ πύργος τοῦ Λεάνδρου, ὃ ἐμπνεύσας τῷ Μουσαίῳ τὸ θεῖον αὐτοῦ έπος; Ἡ αὖρα πνέει ἔτι τοὺς πικροὺς στόνους τῆς Ἡροῦς και τὸ κύμα λείων και άμέριμνον κυλεῖ τὸν άφρόν αὐτοῦ ἄνω τοῦ τάφου τών άτυχῶν έραστῶν!.. Ἰδοὺ ή Λάμψακος, έν ἡ εἰς Ἀβύδου ὄρμα ὃ Λύσανδρος, πόρρω φαινόμενη. Ἐπὶ τών άκτῶν και λόφων τούτων, έφ' ὧν ποτε ἐπήγνυτο έλληνική σκηνή και ὑπὸ τοῦτον τὸν ήλιον έλαμπον τὰ δόρατα Ἀθηναίων και Σπαρτιατῶν και τών τούτοις συμμάχων, ὑπάρχουσι νῦν ξένα φρούρια έρμυνότατα. Θά θελήσῃ άρά γε ὃ άλάστωρ τῆς Ἑλλάδος δαίμων νά μένωσι αἰώνια;.. Τὰ φρούρια άμφοτέρων τών άκτῶν, ὑποκίτρινα τήν ὄψιν, εἶνε χθαμαλά, εύρέα και μακρά, ὡς και τὰ δύο ἔτερα λευκά, ἅπερ εἶδομεν πρὶν ή καταχθῶμεν εἰς Τσανάκ Καλέ. Παρὰ τὸ πρῶτον φρούριον τῆς ανατολικῆς άκτῆς ὑπάρχει ὑψηλὴ τετράγωνος πλατεῖα. Ἡ πόλις Τσανάκ Καλέ φαίνεται μικρὰ και ἴση πρὸς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Εἶνε ἀλιτενῆς και επίπεδος. Ὀλίγαι τινές οἰκίαι, σποράδην κείμεναι, διατέμνουσι τήν παραλίαν. Αἱ τών διαφόρων προξενείων σημαῖαι, μετὰ πολλῶν ὀθωμανικῶν, εύαρέστως ποικίλλουσι τήν θεάν. Ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ άκτῇ, ἄχρι τοῦ Κιλίτ Βαχάρ, μικρὰς και επί ὑψώματος κειμένης πόλεως, οἱ λόγοι καλύπτονται τήν κορυφήν ὑπὸ παχυσκίων δένδρων, τερπνὴν ἔχοντες τήν άποψιν. Τήν αὐτὴν θεάν ἔχει και ή άσιατική πλευρὰ ἄχρι τοῦ Τσανάκ Καλέ.

Ἡ εἰς τοῦ άτμοπλοίου συστρέφεται· φεύγει βαθμηδὸν ὀπισθεν ήμῶν ὃ ὀφιοειδὴς έλλήσποντος και πρὶν ή προσαγορεύσωμεν τήν έγγίζουσαν Τένεδον, τὸ μέν ὄμμα ήμῶν ζητεῖ πρὸς άνατολάς,

εἰς τὸ βάθος πλατυστόμου καὶ εὐρυτάτου κόλπου, τὴν ἱερὰν Ἰλιον, ἣ δὲ φαντασία ἀνέρχεται εἰς χρόνους προτρισχίλιετις. Ὑπὸ τὸν Γάργαρον καὶ τὴν Ἰδὴν ἀντηγεῖ ἔτι ἡ ἀκτὴ τοὺς ὀλοφυρμούς τῆς πιστῆς Ἀνδρομάχης καὶ πλανᾶται τοῦ φιλόπαιδος Πριάμου ἡ πένθιμος σκιά ἐνθα ἔκειντό ποτε τὰ πυρποληθέντα αὐτοῦ ἀνάκτορα. . . . Ἐκεῖ που ὑψώθη τὸ μέγα χῶμα τοῦ κορυθανόλου Ἑκτορος, ἐφ' οὗ ἠπλώθησαν τοσοῦτοι πλόκαμοι ὑπὸ τῶν καλλιπαρείων θεραπαινῶν τῆς εὐτεκνωτάτης πλήν φεῦ δυστυχεστάτης Ἑκάβης. Ἀλλ' ἄρα γε ποῦ ἐτέθη ὁ ὀλέθριος ἵππος, μετ' οὗ συνεισῆλθε τὸ πῦρ, τὸ μὴ κατασβεσθὲν ὑπὸ τοῦ ποταμηδὸν χυθέντος αἵματος τῶν ἀπατηθέντων; Ἡ Θέτις ἀπαρμύθητος ἔτι διατελεῖ ὑπὸ τὸν τάφον τοῦ λέοντος υἱοῦ αὐτῆς, καὶ ὁ Τελαμώνιος ἥρως νομίζει ὅτι πάλιν ἐμφανίζεται μηνίων καὶ μονολογῶν. Ἐδῶ βεβαίως πρὸς τὴν παρὰ λίαν, ἐκάθειζεν ὁ Νέστωρ συμβουλευῶν καὶ νοουθετῶν διὰ μελιρρύτων λόγων, καὶ ἐν ᾧ ἐπευφήμουν τὰ πλήθη αἱ νῆες πᾶσαι ἡντήχουν! Ὁ θεῶν τοὺς τόπους τούτους ἐν οἷς τοσαῦτα ἐγένοντο συνεκροτήθησαν τόσαι μάχαι, ἐλέχθησαν τόσοι λόγοι, ἐδόθησαν τόσαι προτροπαὶ καὶ τόσα σχέδια ἐπολέμησαν θεοὶ καὶ θνητοί, ἐπυρπολήθησαν ποταμοὶ καὶ κατεκύλισαν φλόγας μέχρι θαλάσσης διελέχθησαν τὰ τεῖχη τοῦ Ἰλίου καὶ κατέπεσαν τέλος, ἐρειπωθέντα ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ, καὶ ἀπαθὴς νὰ μείνῃ τοιαῦτα ἀναλογιζόμενος.

Ἰδοὺ νῦν καὶ ἡ Τενέδος. Ὁ ἥλιος χέει ρεύματα φωτὸς καὶ θάλπους ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς νήσου, μακρὰν δὲ, πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς, φαίνονται αἱ κυκναῖ κορυφαὶ τῆς Ἰμβρου καὶ τῶν περὶ αὐτὴν νήσων. Ὁ ὀρίζων εἶνε γραφικώτατος. Ἡ πόλις Τενέδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς νήσου ἐκτισμένη κεῖται ἐφ' ἱκανοῦ ὑψώματος, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ θεατοῦ ἐλκύει τὸ εὐρὺ αὐτῆς φρούριον, ὅμοιον πρὸς τὰ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὁ μέγας καὶ κυκλοτερὴς ὄρμος καὶ οἱ πέριξ αὐτοῦ γραφικώτατοι ἀνεμόμυλοι. Ἦδη καὶ ἐκ τῆς Τενέδου ἀπάραντες, δεξιόθεν ἡμῶν κατὰ μῆκος μακρύνεται ἡ νῆσος, ὠραίας ἐποχὰς τε καὶ ἐξοχὰς τῷ θεατῇ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ Κύριος Γ. Κ. ἀσθενῶν βαρέως λαμβάνει κατὰ τὴν ἀναρρωσίν του ἐπιστολὴν παρὰ φίλου καὶ ἀναγιγνώσκει. Ἐλυπηθὴν σφόδρα διὰ τὸν θάνατόν σου, ἀλλ' ἐγκαρδίως ἐχάρην διὰ τὴν ταχεῖαν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν σου.

Εὐειδῆς Κυρία ἐπιβαίνει τοῦ λεωφορείου τῶν Τροchioδρόμων καὶ καταλαμβάνει τὴν θέσιν της, προσελκύουσα διὰ τῆς προκλητικῆς αὐτῆς ὠραιότητος τὰ βλέμματα τῶν συνεπι-

βατῶν της. Ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως ὑπάλληλος εἰσέρχεται καὶ μόλις φθάνει πρὸ αὐτῆς ἐκείνη, ἀφελῶς ζητεῖ δῆθεν τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ βαλάντιόν της, ὅτε αἰφνης ἐκβάλλει φωνὴν ἀπελπιστικὴν λέγουσα θρηνηδῶς ὅτι ἀπώλεσεν αὐτὸ τρεῖς τότε ἀμέσως τῶν παρακαθημένων ἐκβαλόντες χρήματα προθυμοποιούνται νὰ πληρώσωσι τὸ ἀγώγιον ἡ Κυρία λαμβάνει καὶ ἐκ τῶν τριῶν τὰ χρήματα καὶ εὐχαριστήσασα αὐτοὺς δι' ἐλαφρᾶς κλίσεως πληρώνει τὴν ὀφειλὴν της, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θέτει ἐν τῷ βαλαντίῳ της. Ἡ εὐειδῆς Κυρία ἦτο κλέπτρια καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου κατάρθωσε τὸ σχέδιόν της.

Ὁ Κύριος Γ. ἰσχνὸς συνκντᾷ τὸν φίλον Ἀντωνάκην καὶ τῷ λέγει προσμειδιῶν, «μοὶ δανείζης τὸν ἐπενδύτην σου διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐρίου;» Ἀλλὰ, φίλε μου, σοὶ εἶνε λίαν εὐρύχωρος. «Ἄ! δὲν πειράζει τὸν δίδω εἰς τὸν ράπτην καὶ δι' ἐξόδων μου τὸν μεταποιῶ ἀμέσως εἰς τὸ σῶμα μου.»

Διαβάτης ἡγόρασεν ἀπὸ ἔμπορον πτωχεύσαντα, ἐν ἐπανωφόριον, ὑποθέσας αὐτὸ ὡς χρώματος δαμασκηνίου.

Τὴν ἐπαύριον παρατηρήσας ὅτι τὸ ἐπανωφόριόν του ἦτο πράσινον τὸ ἀναγγέλλει εἰς τὸν ἔμπορον ὅστις τῷ ἀποκρίνεται.

«Ὀλίγην ὑπομονήν, καλέ μου Κύριε. . . . - δὲν εἶνε ἀκόμη ὥριμον.»

Ὁ μέγας δούξ τοῦ Bellington παρετήρησέ ποτε ὅτι εἰς τὸν στρατὸν αὐτοῦ τὰ ἐθνικὰ χαρακτηριστικὰ διεκρίνοντο οὐτωσί. «Εὐρὸν» λέγει τὰ Ἀγγλικά τάγματα ὄντα πάντοτε εἰς τὴν καλλιτέραν αὐτῶν διάθεσιν ὁπόταν εἶχομεν μεγάλην προμήθειαν βωείου κρέατος, τὰ Ἱρλανδικὰ ὁπόταν εὕρισκόμεθα εἰς χώρας ἐχούσας οἶνον, καὶ τὰ Σκωτικὰ ὁπόταν ἐτοιμάζοντο χρήματα διὰ νὰ πληρωθῶσι.

Ταρμελάνος, ὁ εὐκλεὲς τῶν Μογγόλων πρίγκηψ, ἡμέραν τινα ἐπεσκέφθη ἐγγύριον ζωγράφον διὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα του. Ὁ πρίγκηψ, ἐν τούτοις, μονόφθαλμος ἦν τοῦθ' ὅπερ διὰ νὰ παραληφθῇ ἐν τῇ εἰκόνι θὰ ἐμείνῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ζωγράφου. Οὗτος λοιπὸν μετὰ σκέψιν ἐζωγράψισε τὸν φοβερόν ἄρχοντα ἔχοντα στάσιν πολεμιστοῦ, σκοποῦντος διὰ τοῦ τόξου του καὶ κλείοντος ὡς ἐκ τούτου τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. Τὸ στρατήγημα ἐπέτυχεν. Ὁ Ταρμελάνος ἠσθάνθη ἑαυτὸν κολακευόμενον καὶ πλουσίως ἀντήμειψεν αὐτόν.

Μουσουργὸς τις ἀποστείλας ἀντίγραφον ἐνὸς νέου μελοδράματός του καὶ ἕνα ὥραιον τυρὸν καὶ μὴ λαβὼν ἀπάντησιν, ἔγραψεν ἐρωτῶν αὐτὸν ἐὰν τὸ ἀποσταλὲν ἐφθασεν. «Μάλιστα τὸ ἔλαβον» ἀπήντησεν «ὁ τυρὸς ἦτο ἀριστούργημα.»

Ὁ ἀγαθὸς Παληάδης ἄεργος ἦδη καὶ πάντῃ ἀγράμματος παρουσιάζεται ἡμέραν τινα πρὸς τινὰ τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων καὶ ἐξειτεῖται παρ' αὐτοῦ ἕνα τὸν διορίσῃ εἰς δημοτικὴν τινα θέσιν. ὁ Σύμβουλος εἰς ἀπάντησιν τῷ λέγει ὅτι δὲν